

SZOKOLAY ZOLTÁN

Leteszi a tollat

1.

Áttetsző, puha, gömbszerű lény.
Fényforrások sugárrohamát vissza se veri.
Hagyja, hogy átyuggasd gondolataiddal.
Jelentésrétegekbe burkolózik, tart téled,
elnyeli minden pillantásod.

Ez itt a fészke. Sárbevonatú,
hevenyészett rácsszerkezet.
Véletlenek sorozatának ismeretlen logikájú rendje.
Felkínáltatik, hogy önként, spontán bizhass benne.
S Te mindig megadod magad: hiszel engedelmesen.
Egymásra tél-túl merőleges vonalak tartják:
hajnali felriadásod utáni
első hirtelen fohászaid.
Óvatosan szólongatod:
mama, mátká, matéria, matrica, mátrix,
matróna, madár, madonna-maradék,
mag, magma, manna, Magyarország.

Rád se hederít, hiába remegsz
bármilyen imát. Kultúrák burjánzó
egymásból élése ég minden szó mélyén.
Kegyelme csak ennyi,
ez a szusszanásnyi idő,
ez az épp csak észlelt élet,
látszólag végtelenné nyújtva
az első, még akarattalan,
s a legutolsó, már vágyott
lélegzetvételeid között.

Pillád rebbenéseit titokban naplózza,
nem akar megbántani azzal,
hogy ő méri időd.
Maradsz, ameddig akarsz,
alva vagy ébren, de mindvégig vele.
Nélküle sehol.

Aki jókedvében teremtett,
s akit Te csak a magad vigaszául alkottál meg.

Ott sem, ahol egyedül,
nélküle ott se vagy soha.

2.

Minden részlet egyre fontosabb,
gondolja egyszerre az a két hideg,
összehegesztett fémszobor egymás mellett
a kőpadon, mozdulatlanul.

Már jártál itt, ismerős a park, akkor is
úgy ültek, visszavetítéd élénknek, fiatalnak
a testük, elmosolyodsz, igen, ők azok, emlékszel
olvasmányaidból. A történelem előtti szerelmespár.

Nyelvedbe botlik a szó, mielőtt kimondanád,
lefelé nézel, a cipőd orra elé,
mintha makacs fűszállá változottan a koratavaszi bűn
még mindig ott kísértene életed novemberében is.

Mintha nem mernél idegen árkok fölött lépni,
nem mernéd rászánni magad, hogy továbbsiess,
új földrészeket fedezz fel, mielőtt távirányítójával
az Őr bezárná előtted a kert hatalmas vaskapuit.

Mi voltunk, mi vagyunk, mi leszünk az a pár, mondd,
belefagyva, belekövülve egymás emlékezetébe,
összevegyülve, együtt árván, végre kijátszva,
elátkozott emberiség, a mohó gömb figyelmét.

3.

Órát lehetne hozzá igazítani,
pontban hajnali egykor görcsbe rándul,
duzzadt nyelvét próbálja visszaszuszakolni,
de nem fér, sehogy sem fér
kiszáradt szájába.

Megírom, hörgi, most megírom,
ma éjjel sikerül, ne tagadja meg senki
tőlem ezt a levegőkortyot, ezt a verset,
aztán nem írja, mégse írja, zihálva leteszi a tollat
tükörképed, az Úr.

Egyetlen sor lóg arcodba az ég aljáról.
Súgod fölfelé, amint a hajnalt látod:
Istenem, Rajtad az a sor.